

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 16 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr.
a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și Administrația: Strada Măcelarilor Nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În Bucuresci

primesce abonamente D. C. Pascu, Ștr. Lipscani 35

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cr. cereri v. a. sau 15 bani rom.

„Conducătorii Orientului”.

Este o marotă veche a Maghiarilor, că ei sunt chemați a duce rolul conducător între tinerele popoare din Orientul Europei.

În multe capete șoviniste țările balcanice, România, Serbia, Bosnia, Ertegovina și Bulgaria nu sunt decât „provincii” ale coroanei ungare. Căci din Carpați până la Adria și până la Marea neagră: acesta este visul de aur al istoriei și în parte și al prezentului lor.

Dar’ se nu mergem așa departe. Faimosul discurs academic al dlui Beniamin de Kállay ne este încă în viață memorie. Într’insul actualul ministru al Bosniei a formulat întreaga generoasă politică orientală a nobilei vițe maghiare.

E posibil, că tocmai în vederea acestei politici a și primit dl Kállay portofoliul bosniac în ministerul comun al monarhiei noastre.

Adevărat, că în discursul dlui Kállay deocamdată nu a fost vorba de cuceriri de „provincii”. Visul de aur al Maghiarilor s’a modernizat, deși a rămas același. Cu armele culturii și ale economiei naționale voesc acum Maghiarii să cucerească Orientul și să se impună popoarelor locuitoare într’insul de conducătorii cei mai firești și cei mai vrednici de încredere.

Această marotă mai bijbăe și acum prin unele capete maghiare, chiar din cele mai distinse.

Am vădut, că în decursul desbatărilor asupra adresei șefului fracțiunii 48-iste, Gavril Ugron, i-a dat o importanță politică de primul rang. Pentru că Maghiarii se potă deveni conducătorii Orientului, — dăce d-sa — este de trebuință, ca Ungaria să se consolideze singură, separat de Austria. Va să dăce pentru Maghiari acest vis este atât de prețios, încât nici desmembrarea monarhiei nu este prea mare preț pentru el!

Di Ugron atribue paternitatea acestei politici orientale marelui erou al veacului 17, zdrobitorului de Turci Eugen de Savoya. Și încăva are dreptate dl Ugron. Învîgătorul dela Zenta, vădend și prevădend cu puterea spiritelor mari, că Turcii sînt în decadență și se pregătesc a „căuta vadul către Asia”, ear’ de altă parte Germania, cu centrul în Prusia, este pe cale de a se emancipa de sub influența Habsburgilor, a prorocit cu drept cuvânt, că acestia spre Orient au să-și extindă puterea și influența.

Însă Eugen de Savoya a avut în vedere imperiul și dinastia habs-

burgică, ear’ nu pe Maghiari. Am înțelege, ba înțelegem chiar căt de bine, dacă monarhia se străduiesc și astăzi să-și lătească și să-și întărească cercul de influență în Orient. Dar’ Maghiarii? Și cu deosebire, când ne spun, că separarea de Austria ar fi în interesul Ungariei, ca conducător al Orientului, apoi sînt nostimi de tot.

Oare se poate, ca oameni cuminți între Maghiari să nu aibă cunoștință despre „simpatiiile”, de care se bucură în țările balcanice? Aceste simpatii sînt atât de mari, încât nu credem să existe popor mai urgisit ca dînșii înaintea popoarelor de acolo.

Parte prin firea lor fudulă, parte prin politica națională, cu care își „fericesc” popoarele din patria lor proprie, popoare în prevalență de un sânge și de o limbă cu cele din Orient, cu deosebire însă prin corupțiunea, ce sub protecția maghiară o exercează elementul ovresc în Ungaria ca și în țările orientale, Maghiarii și-au păpat demult ori-ce vață înaintea națiunilor balcanice.

În România, dacă au avut-o peste tot vre-odată, demult nu o mai au. În Serbia au avut-o în măsură mare pe timpul de înflorire al nenorocitului Milan, dar’ atât de bine au știut să și-o păstreze, încât mai bine era să nu o fi avut deloc. Cel puțin de batjocură scăpau. Nu e vorbă, astăzi îi omoară pe Bulgari cu dragostea. Dar’ e o icală veche, că unde Ungurii se arată mai dragăstosi, acolo se fac mai degrabă urgisiți. Am vră să fim profeți mincinoși, dar’ tare ni-e teamă, că și în Bulgaria, ca mai înainte în Serbia, politica maghiară va înstrăina poporul, nu numai de către Maghiari, ci de către monarhia întreagă.

Căci deloc nu au trufășii politici ai Maghiarilor talentul de a câștiga pe Orientali, ci mai virtos îi resping. Și de aceea nimic mai ridicol, decât veleitățile lor de conducători ai Orientului.

Era o vreme când în toate țările balcanice monarhia noastră era reprezentată prin Maghiari, adevă mai mult sau mai puțin prin reprezentanții politice maghiare. Maghiar a fost baronul Mayr dela Bucuresci, Maghiar dl Hengelmüller de Hengervár din Belgrad și Maghiar este până în ziua de astăzi domnul Burián, reprezentantul nostru la Sofia.

S’a dus însă dl Mayr și dl Hengelmüller și au făcut loc altora, care știu mai bine să reprezenteze monarhia întreagă. Mai este dl Burián,

cât va mai fi, și sîntem siguri, că nu mai până atunci poate fi, până când se simte reprezentantul monarhiei și al Monarchului seu, ear’ nu al Maghiarilor. Eată valoarea frumosului vis!

Luptele Bucovinenilor. „Gaz. Buc.” dela 1/13 Martie scrie: Instrucțiunile despre datorițele și drepturile alegătorilor, publicate într’o broșură de către comitetul societății politice „Concordia”, fiind, după-cum scim, confiscate de către autoritatea politică supremă din țeară, s’au publicat în o a doua ediție cu omiterea pasagelor incriminate și s’au expedit deja alaltăieri în toate părțile. Pentru a pute constata, că posta și-a făcut datorița în privința expeditării, toți preoții și învățătorii, care nu au primit broșura, sînt rugați a o reclama dela comitetul „Concordiei”.

După o publicațiune din foaia oficială „Czernowitzer Zeitung”, numărul 1634 dela 12/24 Februarie al diarului „Bomba” din Bucuresci a fost confiscat pentru un articol intitulat: „Fusta guvernează în Austria”. În numărul de ieri al aceleiași foi se publică sentința de confiscare în contra următoarelor diare: „Gazeta Transilvaniei”. (Articol de fond, nrul 36 dela 27 Februarie 1892); „Tribuna” (O corespondență intitulată: „O atacare celebră în Bucovina”, nr. 37 dela 27 Februarie); „Buna Credință” (articol sub titlul: „Confiscarea „Gazetei Bucovinei”, nr. 65 dela 15 Februarie v.); „Telegraful Român” din Bucuresci (un articol intitulat „Scandalul Bucovinei”, nrul 949 dela 19 Februarie v.); „Tribuna” nrul 36 pentru reproducerea articolului confiscat din „Gazeta Bucovinei” și „Vocea Botoșanilor” (articol sub titlul: „Românii din Bucovina”, din nrul 4 dela 16 Februarie v.).

REVISTĂ POLITICĂ.

Sibiu, 4 Martie st. v.

Sciri parlamentare.

În ședința de alaltăieri a casei deputaților a prezentat ministrul de justiție Szilágyi trei proiecte de lege: Unul despre procedura sumară, altul despre modificarea legii de pensiuine și al treilea despre modificarea legii pentru regularea proprietăților în Transilvania.

Transacția în Boemia.

În ședința dela 14 n. l. c. a dieței boeme s’a făcut întâia cetire a proiectelor despre transacție. Prințul Windischgrätz a propus trimiteră la cerceta societatea de comisie de 27. Kucera a declarat în numele Cehilor-tineri, că trebe să primească propunerea, de vreme-ce nu o pot ză-

dărnic, dar’ altcum Cehii-tineri persistă pe lângă punctul lor de vedere cunoscut. Venind la vot, propunerea a fost primită cu toate voturile, afară de a Cehilor-tineri, care s’au obținut.

În aceeași di comisia s’a constituit alegend president pe prințul Ferdinand Lobkowitz și vicepreședinți pe Smeykal și Trojan. În prima ședință a comisiei a și avut loc o luptă înversunată între Germani și Cehii-tineri. Conducătorii celor dintăiu au propus, ca pe diua următoare să fie convocată o ședință, la care să se invite și locojitorul țerii. Cehii-tineri au respins această propunere, după care s’a hotărât ca presidentul să defigă terminul ședințelor.

Schimbări în guvernul Germaniei.

Se telegrafează din Berlin, că ministrul de războiu Kaltenborn se va retrage încă înainte de a se presenta marele proiect de credite militare ce se așteaptă. Causa ar fi raportul ce s’a desvoltat între dînsul și cancelarul Caprivi. Pe timpul lui Bismarck ministrul de războiu susținea în parlament toate proiectele militare, ear’ cancelarul intervenia numai când era trebuință de a da proiectelor un mai mare pond politic. Generalul Caprivi voesc însă să reprezente singur ministerul de războiu și-l consideră pe ministrul de resort de un simplu funcționar. Cancelarul va susține și budgetul de războiu și nu-l consideră pe ministrul Kaltenborn de capabil ca să susțină noile proiecte militare. Succesorul lui Kaltenborn va fi probabil locotenent-generalul Blume, actual divisionar în Erfurt.

Stări de lucruri din Bulgaria.

După un comunicat din Constantinopol al lui „Pol. Corr.”, alegerea lui Dimitroff de agent diplomatic al Bulgariei este considerată acolo ca foarte nimerită. Pentru activitatea sa ulterioară va fi foarte avantajos, că cunoaște Constantinopolul de pe timpul de student și posedă limba turcească. Dimitroff a funcționat pe timpul lui Gavril-Pașa ca șef de birou în Filipopol și de atunci a profesat credința, că Rumelia-orientală trebe emancipată de sub influența rusească. Dimitroff este un aderent hotărât al actualului regim din Bulgaria.

„Reichskorrespondenz” din Berlin, care stă în serviciu rusesc, anunță din Sofia, că acolo s’au luat măsuri extraordinare existând temerea, că din incidentul aniversării omorului lui Belceff (27 Martie) se plănuiesc un nou

atentat. Stambuloff a fost de repetite-ori rugat să nu ese din casă în acea di. El a declarat însă, că va asista împreună cu colegii sei la sîrbirea memoriei lui Belceff, pentru a dovedi elementelor revoluționare, că guvernul nu se teme.

Relativ la omorul lui Vulcovic află „Daily News” din Sofia: Însărcinatul de afaceri al Bulgariei la Constantinopol a protestat din ordinul guvernului bulgar contra extradării lui Vladimir Șişmanoff consulatului rusesc. Mai departe a cerut, ca Poarta să reclame predarea acestuia la poliția turcească. Guvernul bulgar anume are cuvinte de a presupune, că Șişmanoff este în posesiunea cheii secretelor conjurațiunii contra stărilor de lucruri din Bulgaria. Fiindcă Poarta hesită a mulțumi dorințele legitime ale Bulgariei, se poate desvolta o crisă serioasă.

Expatriarea lui Milan.

Comisiunea Săucpcei sîrbesci a modificat proiectul de lege relativ la resinațiunea exregelui Milan, dându-i următorul cuprins:

Art. I. dispune, că fostul rege Milan înceată a mai fi membru al casei regale și al dinastiei Obrenovic și perde toate drepturile împreunate după constituție și legi cu această calitate. Educația regelui Alexandru vor conduce-o regenții. Acestia au să iee și socoteliile curatorilor despre averea regelui.

Art. II. dispune, că exregele Milan sub nici o condițiune nu poate pretinde ceva dela statul sau dela dinastia sîrbescă.

Art. III. dispune, că exregele fără aprobarea Săucpcei nu poate redobândi drepturile de cetățean sîrbesc.

Art. IV. opresce pe exregele de a se reîntoarce și de a petrece în Serbia.

Art. V. dispune, că exregele Milan numai în cas excepțional de îmbolnăvire gravă a regelui Alexandru și la chemarea guvernului și a regentei poate cerceta pe fiul seu, dar’ și în cazul acesta poate rămâne în Serbia numai cât va dura boala regelui.

Din parlamentul maghiar.

În ședința dela 14 l. c. a camerei maghiare, a șesa ședință în care s’a urmat discuția generală asupra proiectului de răspuns la mesajul, a vorbit în fine și Tiszza Kálmán, care a fost ascultat mai ales de aderenții sei, cu multă religiozitate, dintre kossuthiști.

FOIȚA „TRIBUNEI”.

Frumoasei mele.

(După Lessing).

Am întrebat pe-a mea frumoasă:

Cum te numească-al meu amor?

Să te numească grațioasă,

Încântătoare sau odor?

Ahi! dă-tunci a mea frumoasă:

Acestea sînt numai numiri,

Cari nu produc în min’ simțiri;

De într’adevăr tu mă iubesci,

Numai a ta să mă numesc!

Dimitrie Iosif.

Vino....

Vino, iubite, timpul ni-a sosit:

De luocarea lunii ceru-i strălucit,

Miroa de pădure pe aer ne vine,

Dorul meu s’abate mereu după tine;

Liniște taicăică s’a ’ntins pe pământ,

Ah, vino, te chiamă amorul meu sfânt!

Veturia Lazar de Purcareș.

Un prieten bun.

(Din amintirile unui polișist secret.)

De

L. Maurice.

„Ajutor! Ajutor! sau sînt perdut!”

Cu aceste cuvinte desperate năvăli un tânăr bărbat în biroul meu. Fața sa frumoasă era palidă ca a unui mort, picuri de sudoare acoperiau fruntea sa, peste care îi atrîna pîrl încalcit.

Deoarece eram obișnuit prin deprindere îndelungată cu tratarea astorfel de clienți iritați, îl privii amical și-i dăsei liniștindu-l:

„Înainte de toate reculește-te, Sir, și-mi enarează, din ce motive și spre ce scop dorești ajutorul meu. Dacă-mi va sta în putere să te pot ajuta, voi face-o foarte bucuroș.”

El se sili a urma învîtării mele și ședî pe un scaun ce-i arătai. Totuși interiorul seu trebe că a fost foarte mișcat, deoarece trecură mai multe minute până-ce își începu narațiunea. Din vorbirea sa, la început cam confusă, aflai următoarele:

Richard Burton și Charles Windham erau prieteni din copilărie. Pe când însă cel dintăiu se trăgea din părinți săraci și de aceea de la timpuriu trebea să se îngrijească pentru susținerea sa, celalalt era încungiurat cu prisosință de toate bunătățile unei mari avuții. Burton se bucura, că putea să se lupte pentru existența sa, pe când Windham gustă

plăcerile acestei vieți fără de a-și alege vre-o anumită carieră, încreștindu-se în marea avere ce avea să moștenească. Deși astfel ambii trăiau în diferite societăți, totuși întrețineau totdeauna amicitie bună laolaltă, și când Burton, ca oficial al băncii engleze, fu transferat din locul seu natal la filiala de aci a acelei bănci, Windham îl însoți numai decât, cugetându-se la diferitele plăceri ce-i oferia acest oraș. Ca și mai înainte așa și acum ei convenia adese-ori, se înțelege, la dorința cruțătorului Burton, în locuința unuia sau celuilalt, ori în vr’un restaurant mai modest; nici-odată însă Burton nu putu fi înduplecat a cerceta societatea jeunesses dorée, în care Windham se afla în curînd așa de bine.

Burton își avea locuința la un cojocar bogat, care avea o singură fiică, Susy. Fata era de o frumuseță rară și foarte plăcută; așa-dar’ nu era de mirat, că junele chiriaș se înamoră într’însa. Spre marea sa bucurie află el în curînd, că Susy încă îl iubesc, ear’ după-ce își mărturisiră reciproc simțimentele lor de iubire și înștiințară și pe părinții fetei despre relațiunile lor, acestia încă se învoiră ca ei să se unească laolaltă. Cu aceasta fericirea lui Burton era completă. Durere însă numai pentru scurt timp. O împregiurare aruncă o umbră întunecată asupra ei. Împărțind amicului seu Charles în ce relațiuni stă el cu Susy, acesta deveni palid și strigă desperat:

„Pentru D-șeu, asta nu se poate!”

„Pentru-ce nu?” întrebă Burton atins.

„Pentru-că eu încă iubesc pe Susy și speram să mă căsătoresc cu dînsa.”

„Înt’adevăr?” strigă celalalt trist. „Asta mă doare adînc. Dar’ cum se poate asta? Pentru-ce nu mi-ai spus nici-odată despre aceasta?”

„Ai vorbit doară tu mai înainte cu mine despre iubirea ta?”

„Eu nu sciam, dacă și Susy consimțea cu mine.”

„În asemenea stare mă aflam și eu.” Burton cercă să mîngăie pe desconcentratul, acesta însă nu-l mai ascultă, ci plecă.

De atunci Windham nici-odată nu era acasă pentru amicul seu, când acesta voia să-l cerceteze, și tot așa de puțin se arătă el în locuința lui Burton. Cest din urmă era întristat din cauza acestei discordii, la care el nu era vinovat de fel, și afla mîngăiere numai în iubirea pentru logodniță-sa.

În după ameața zilei premergătoare, în care făcui cunoștință lui Burton, cam patru săptămîni după cele aici enarate, când acesta se afla singur în odaia cu cassa băncii, spre nemărginita sa uimire, intră în lăuntru Windham. Acesta era foarte descuragiat și înținse mîna amicului seu dîcînd:

„Iartă-mă, Richard, că te-am încungiurat în timpul din urmă, mi-a fost însă mult timp cu neputință a uita cele întemplete. Acum însă sînt liniștit, și dacă voesci, vom trăi ca și până acum în amicitie sinceră.”

Onestul Burton se bucură peste măsură la această vorbire. El scutură puternic mîna celuilalt și strigă:

„Ce mă privește pe mine, eu nu te-am urît niciodată, și în viitor voi cerca printr’o alipire și mai mare să te recompensez pentru supărarea ce ți-am cauzat fără voea mea.” „Ne-am înțeles”, dăse Windham. „Din întemplantă mă află chiar într’o stare ca să-ți pot pune la probă alipirea ta față cu mine.”

„Dispune.” „Ei bine, îmi trebe la moment 1000 funți sterlingi.”

„O mie de funți? durere, dar’ atîta nu posed. Tu încă scii, că cu salariul meu modest de până acum mi-a fost cu neputință a economisi ceva sumă mai mare. Întreaga mea avere consistă poate cu totul din două sute funți, cari, se înțelege, îți stau momentan la dispoziție.”

„Da, iubite prietene, aceasta însă, cum am dîs, nu-mi ajunge. Am telegrafat în privința banilor la tatăl meu, până acum însă nu am primit răspuns. De present dînsul se află la băi, prin ce treaba se trăgănează. Măne dimineată însă îmi sosesc sigur banii și atunci ți-i voi reînapoia cu mulțămînt.”

„Mie? Cum așa? Durere, eu nu dispun de o așa mare sumă, căci atunci toate aceste cuvinte ar fi de prisos.”

Însă până astă-seară la șese oare îmi trebeuse banii, sau onoare-mi este perdută. Am jucat cărți am perdut și prin urmare trebe să-mi achitez datoria de onoare.” (Va urma.)

Flotila comercială română. Cetim în „*Timpu*l”: Marți s'a întrunit la Turnu-Severin comisiunea însărcinată de regia monopolurilor statului a proceda la primirea celor două remorchere „Petru Rareș” și „Severin”, construite în străinătate pentru

Popoviciu,
notar.

[1586] 2-3

Institut Tipografic în Sibiiu.

Representanți solizi se caută.

👉 Vîndătorilor se dă rabatul cuvenit. 👈

Editura și tiparul Institutului tipografic, societate pe acții în Sibiu, sub responsabilitatea lui Ioan Popa Neagă